

Un altre matí en què he vençut la mandra. Esbufego al ritme compassat que formen les meves petjades al córrer. Les sensacions són familiars, són molts anys fent el mateix recorregut. No obstant, com que el temps no perdona, la llista de les avaries va creixent. El rellotge testimonia aquest declivi físic, quan em retreu primer els segons, i després els minuts, que dec a les meves primeres marques, quan passava per davant del *Palomares* als dotze minuts clavats.

Malgrat tot observo, amb sorna, la gent que ve, pel passeig marítim, amb la parsimònia d'una marxa pseudo-atlètica. Vesteixen amb les seves millors gales esportives, tot parlant i movent els braços enèrgicament. Intenten fer honor al compromís d'aquells projectes de cap d'any que han anat reduint, modestament, les seves pretensions. Des de l'èpica de l'entusiasme inicial, fins al bescanvi de l'esforç pel plaer d'un passeig dominical pre-vermut. Ja no me n'enfoto tant, però. Al cap i a la fi, tampoc entenia la gent que veia corrent a les set del matí d'un dissabte, mentre jo sortia, amb posat de derrota, d'algun antre de terra enganxifós.

Ara soc jo, però, qui passa serè pel costat d'un grup de joves amb el clatell esquilat, que escuren culs d'ampolles de plàstic amb beuratges infectes que van preparar la nit anterior per quatre duros. M'esperonen rient, amb condescendència, des de la tribuna dels millors anys de la vida, mentre fan sonar als seus mòbils algun raper llatí de discurs incompreensible.

Somric visiblement, amb cert rancor, quan penso en el Marc, el meu fill de disset anys. El visualitzo estant encara incrustat al llit, en profunda letargia cerebral. No fa tants anys, m'hagués demanat, neguitós, si podia venir amb mi a córrer, o a treballar, o al que fos que impliqués estar junts. Pujava amb mi al castell de Burriac o al Turó de l'Infern saltant de pedra en pedra i cosint-me a preguntes impossibles, feliç simplement de ser allà.

La dolçor d'aquests records queda dissolta, però, en l'amargor dels pensaments que arrossego des de casa aquest mateix matí, quan he trobat un farcelllet de plàstic amb restes d'èxtasi als pantalons del meu fill. Anava a posar una rentadora, buidava butxaques i estirava mitjons, pura rutina. No ha estat una recerca intencionada. La troballa fortuïta no m'ha produït, no obstant, la reacció d'escàndol que s'espera en moments com aquest. Més aviat ha estat com ensopegar, de cop i per primera vegada, amb algun obstacle que coneixes de fa temps, però al qual no has parat mai atenció. Talment com les històries que sents explicar als demés, però amb les quals no t'identifiques. Fins que et passen a tu, és clar.

He tingut temps, des que he abandonat el passeig marítim fins que he arribat a Cabrils i he agafat el camí de Cabrera, per anar pensant la millor manera de redreçar la situació. «Com et senties tu a la seva edat?» «Què sento ara mateix?» «Què li vols fer entendre al teu fill, que encara no sap “res” de la vida?». En pocs minuts de pujada, amb el pols i la respiració accelerats, el meu cervell ha anat embolicant una mandonguilla caòtica de pensaments que m’han fet tornar, una i una altra vegada al punt de partida; «què collons li dic jo ara al meu fill?»

Des de dalt del Camí de Cabrera, amb la falda del Montcabrer al darrera, em concedeixo uns minuts per deixar anar tota la meva atenció sobre el mar i les siluetes dels edificis d’una Barcelona contaminada al fons. Em dic a mi mateix que, probablement, aquest serà el moment més pacífic del dia. Engégo de nou cap al final del camí i començo a baixar deixant anar les cames, mentre passo pel costat de ca n’Escarraman. Al final de la baixada paro de córrer i començo a arrossegar els peus cap a casa, com un nen que ha d’anar al dentista.

Entro a casa tancant la porta darrera meu amb cautela; no sé si vull o no que en Marc estigui despert. Esperava arribar a casa amb un pla, però no he fet els deures. Només sé que necessito parlar-hi, deixar de tractar-nos com estranys. Me’l trobo a la cuina, escalfant-se pizza al microones.

—Bon dia nen, com vas?

—Bé. —contesta sense ni tan sols moure el cap per mirar-me.

—*Noches alegres, mañanas triste*, eh?— Entro amb la falca del meu tiet de Pamplona, que feia servir quan ens rebia pels matins a casa durant els *San Fermines*. El gag, però, no funciona com havia pensat, i el Marc segueix sense estar receptiu. No em rendeixo, però.

—Amb qui vas sortir ahir?

—Amb els de sempre, tampoc vam quedar-nos fins molt tard.

El persegueixo fins la taula i m’assec davant seu, de manera que, si aixeca el cap del plat en algun moment, no tingui més remei que tenir contacte visual amb mi.

—Marc, com va anar ahir, vau beure molt o què? —em crema a la mà la carta de la troballa del matí, però la guardo per a la següent jugada.

—No, que va, un parell de cubates, si tampoc no ens vam recollir gaire tard.

—A part dels cubates no vau fer res mes? —Triga un segon a deixar el tros de pizza al plat, i un altre a aixecar el cap, com si s'estigués donant un temps preciós per respondre al meu moviment. No contesta, dubta a donar un pas en fals.

—Aquest matí t'he trobat droga als pantalons. És teva? — moc fixa sense contemplacions.

—No és meva només, la vam compartir ahir entre l'Uri, el Juanjo i jo.

—O sigui que en vas prendre, no?

—Sí, però molt poca.

—Quant és poca? —fa cara de no entendre la pregunta. La veritat és que tampoc no sé què espero que em respongui. No es fan servir les mesures de receptes de cuina per parlar d'aquestes coses.

—No sé, una mica, a mi no em va pujar molt.

—Qui us ho va vendre? —em mira com si necessités confirmar que ha de respondre —d'on ho heu tret?

—La va portar l'Uri, li ha comprat al seu cosí.

—N'havíeu pres altres vegades?

—No, és la primera.

La conversa, tensa i incòmoda, s'estanca en un silenci d'uns segons feixucs. Tinc la sensació de tenir ja la suficient informació rellevant, i alhora, percebo que el meu fill també n'és conscient, amb la diferència que és a mi a qui toca desencallar el moment. Però no és fàcil alliçonar algú, quan no tens clares les pròpies intencions. Hagués hagut de saber, primerament, què és el que realment em sap greu i de què se suposa que el vull prevenir.

—Papa, que no va ser res, que no ho tornarem a fer —m'ho deixa anar sense cap mena d'esperança de vendre'm la moto.

—Si no t'ho arribo a trobar als pantalons no m'ho haguessis dit, oi?

—Suposo que no.

—Per què coi m'has d'amagar les coses? Creus que en aquesta casa no podem entendre ni parlar d'aquests temes? —torna a baixar la vista al plat. El miro i espero.

—Estava segur que us enfadaríeu, sempre em recrimines tot allò que faig.

—Marc, el primer que em fot és la mentida, ja ho saps. Si et pregunto sobre alguna cosa, coi, diga'm la veritat i després en parlem. El tema de la confiança l'hem tocat un munt de vegades, ò no? —acabo i m'adono que només deixo espai per a la confirmació.

—Veus com t'enfades? Val, ara ja saps què vam fer ahir, què vols que et digui?

Tornem irremeiablement al tema de l'objectiu de la conversa i jo encara no em veig capaç d'oferir una intencionalitat clara al meu discurs. Sento que el meu fill se n'adona i comença a impacientar-se.

—No vull que em diguis res en concret, el que necessito és poder confiar en tu.

—I per això has de deixar de confiar en mi? Per haver sortit de festa i haver pres alguna cosa? Tu no ho vas fer mai a la meva edat? —Era previsible arribar a aquest punt. No m'ha deixat mai de fascinar com portem a dins el recurs de la justificació dels propis actes a través dels dels demés.

—Sí, jo feia coses similars, i també necessitava tenir algú a sobre que es preocupés perquè no descarrilés. Jo he passat per aquí també, però tinc la meua vida més o menys endreçada. Tu encara estàs començant a viure, i has de prendre encara moltes decisions. Entens que, essent ton pare, em preocupi perquè no la caguis no?

—Si... —em mira als ulls fugaçment, abaixa la mirada, i quan torna a mirar-me la seva cara s'ha transformat en una expressió nova per a mi. El meu fill tem dir-me el que m'ha de dir i al mateix temps se'n mor de ganes, així que finalment dispara:

—Papa, has enganyat la mama?

El sotrac que recorre el meu cos acaba en una pressió al cap com la d'un globus acabat d'inflar. Tot s'ha capgirat i em converteixo en un mer espectador d'aconteixements que escapen al meu control.

—Però... per què em preguntes això? —pràcticament suplico.

—Vaig veure el teu cotxe aparcats al pàrquing del bar de la carretera la setmana passada. Anaves amb una tia al costat.

Ho afirma amb aplom, no dubta. Senzillament perquè és veritat.

Sento com si el meu fill hagués donat un cop de puny al taulell de joc, per decidir que la presumpta infidelitat de son pare és més important que una merda de bosseta amb restes de droga als pantalons.

Serviria de molt si li explico que va ser un desastre de cita? Que només va ser un pobre succedani de flirteig farcit de silencis incòmodes? La ment encara innocent del meu fill només pot entendre ara mateix una decepció profunda. Ara no m'aparta la mirada i els pocs segons del meu silenci m'han tancat la porta a negar els fets.

—Marc, no és el que penses... perquè... què creus que ha passat realment?

—Bé, doncs que estaves amb una altra tia, no?

—No ha sigut així, només vam quedar per prendre alguna cosa... —formulo una explicació sense recorregut amb pobres pretensions d'esdevenir excusa.

—Amb una amiga que acabes de conèixer no? —pregunta amb sarcasme —I tu t'enfadaves perquè no et deia la veritat?

—Marc, et prometo que no hi ha haver res...

—Llavors què feies? —la lògica de les seves preguntes és implacable.

—No sé ben bé com explicar-t'ho... Hi ha coses que no pots entendre encara...

—Prova-ho. Tu sempre em dius que t'haig d'explicar les coses.

Em pregunto en quin moment un fill està preparat per veure devaluar la figura paterna. Com expliques a algú, que tot just comença a enlluernar-se amb els descobriments dels primers petons, que tot això pot tenir una altra cara dura i trista? Que la deixadesa i l'oblit són a tocar de les històries més romàntiques?

—Marc, he estimat i estimo a la Mare, però no sempre estàs igual durant una relació de parella...Hi ha moments que t'allunyes de l'altre i ja gairebé no recordes què senties per aquella persona. No sé què buscava. Saps quan tu surts i vols parlar amb noies? Potser ho pots entendre així...

—Jo no tinc parella, per això ho faig. Tu tens a la Mare, no? —raona sense els matisos que s'aprenen amb els anys.

—Tens raó, no està bé. L'he cagat...—no estic segur dels límits que hauria de fixar en aquesta conversa. Em sento temptat de fer un al·legat per a la meua defensa. Explicar-li que fa mesos que la seva mare i jo no ens fotem mà. Que la indiferència entre dues persones que s'estimaven, però que ja recorren mentalment camins separats, és dolorosa.

—Us estimeu encara, però? —em pregunta, talment com si hagués pogut seguir els meus pensaments i volgués tallar-los en sec, menar-los cap a alguna conclusió rellevant.

—És clar, Marc, amb la mare ens estimem... —veig l'escepticisme als seus ulls.

Bufo amb un sospir fins buidar els pulmons i em mossego els llavis. No tinc cap altra sortida que dir-li la veritat. El problema és que ni tant sols jo mateix m'he respost

honestament a aquestes preguntes. Li acabo de dir que m'estimo a la seva mare com si res hagués canviat entre nosaltres, i això no té cap sentit per a ell, és clar.

—Bufff Marc..., com t'ho explico... no ho hauria d'haver fet, però...

—Ja, això ja ho has dit —em talla, però no em sap greu.

—Si que ens estimem, però no estem bé, val? No ens fem feliços l'un a l'altre. Almenys jo no en soc des de fa un temps. Sento que passen els dies i la vida es malbarata.

—I això li has dit a ella? —sembla que cada pregunta estigui dissenyada com una agulla precisa, clavada en algun punt neuràlgic de les meves tribulacions.

—Alguna vegada, tampoc parlem gaire darrerament. Tu suposo que te'n deus adonar...

—Tampoc he notat cap canvi brusca ni he vist que us discutiu.

Té raó. La degradació ha estat inexorable i consistent. Quan es fa crònica s'arriba a confondre amb una dòcil estabilitat. Les carències arrelen en la rutina diària, i aprofiten la nostra capacitat d'adaptació per fer-nos viure a mitges sense adonar-nos-en.

—Què penses fer Papa? —m'etziba el meu fill.

—No ho sé Marc, ara mateix estic fet un cromó. No m'agrada pensar en com em deus veure ara mateix... Voldria demanar-te disculpes en primer lloc, perquè és una merda l'exemple que t'he donat. Que ens veiessis allà... —el nus de la gola se'm fa més gran.

—No és aquest el tema Papa —sentencia.

—Com? Què vols dir?

—Què està passant entre vosaltres? Vaig llegir, igual que tu, el missatge que la Mama va posar al grup per error. —el seu semblant es torna greu.

Parla de dues setmanes enrere, quan s'estampà, com un fatídic accident de cotxe, un missatge de la meua dona al grup de *whatsapp* de casa. Contenia la mateixa complicitat i luxúria que tenien els primers missatges que ens enviàvem quan ens vam conèixer, amb la diferència que en aquest cas no anava dirigit a mi. Va durar pocs minuts en pantalla abans de ser esborrat, però van ser suficients per deixar una marca semblant a la d'uns pneumàtics esgarrapant l'asfalt per salvar la vida.

—Tampoc ho has parlat amb ella? Ho deixes passar, fas la teua i ja està? —la perplexitat d'en Marc sembla mutar cíclicament entre la indignació i la llàstima.

—Volia donar-me un temps per pensar —surto xutant la pilota endavant.

—Tens raó en allò que m'has dit abans, Papa.

—Respecte a dir la veritat?

—No, sobre que no t'agradaria saber com et veig ara mateix. —em dedica una mirada compassiva abans d'abaixar els ulls cap a la taula. —sembla que vagis més perdut per la vida que jo, ara mateix. M'avergoneixes. I això em fa mal.

S'aixeca amb els ulls enrogits i, sense mirar-me, se'n va la seva habitació. Jo romanc assegut, plegat sobre mi mateix, amb els pensaments rebotant com àtoms en un microones. El primer impuls útil del meu cervell m'aixeca de la cadira i em dirigeix a l'habitació del meu fill. La porta no és tancada, i ell seu a la vora del llit, amb les mans agafades darrera el clatell i el cap cot entre les cames.

L'abraço seient al seu costat, i no puc contenir les llàgrimes mentre acarono els seus cabells. Els oloro i recordo totes les nits estirat al seu costat, quan era petit, i em demanava que dormís una estona amb ell després de llegir el conte. Arribant al final del dia sense cap rancor vers a mi, només amb la veneració i complicitat cap als pares que acompanyen la candidesa dels primers anys de vida.

Ara em sento culpable d' haver-lo despertat d'aquesta innocència de manera tan brusca, corrompent la seva fe en allò que mai s'havia hagut de qüestionar: el nostre exemple. Voldria dir-li que no embruti totes les coses bones que ha après i que encara són intactes per tot el que acaba de passar. Voldria dir-li tot el que calgués perquè seguís estimant-me i creient en mi, però només aconsegueixo seguir al seu costat, sense dir res.

—Marc, perdona'm... T'estimo, no vull que ho passis malament... — mormolo.

—Papa, si ho esteu passant pitjor vosaltres. No creus que ho hauríeu de deixar? —llença la proposta com una pregunta retòrica, amb la serenor d'algú que sap que enuncia quelcom evident, però que ningú s'atreveix a verbalitzar.

Aixeco el cap i les nostres mirades es troben i sostenen durant uns segons. No contesto. No era cap pregunta, i tots dos ho sabem. La pilota torna a estar a la meua teulada.

Abraço el meu fill una altra vegada i m'aixeco. Em sento abatut, i al mateix temps necessito fugir per cremar una mena d'ansietat que formigueja al voltant de tot el que penso ara mateix. Surto al carrer esperitat, corrent igual que he arribat aquest matí, però havent creuat tota una etapa de vida entremig. Abandono el poble pel costat de la Cooperativa, i m'endinso en l'entramat de terrenys agrícoles que el separen de la costa.

Baixo amb el cor encongit, desitjant trobar el mar, com si aquest tingués, per si sol, la capacitat d'amansir-ho tot. Enlloc d'això, topo amb la façana post apocalíptica del *Calipso*, sempre marcada pels buits de rajoles caigudes sense reposar, com si no s'atreuissin mai a renovar-les per por de foragitar la fidel clientela de prostíbul barat.

No puc evitar evocar aquesta imatge decadent en mi mateix, incapaç de tirar a terra les parets malmeses de la meua vida, perquè apartar la vista de les esquerdes un dia més se'm fa més suportable que pensar en construir de nou. Però avui he esgotat totes les pròrrogues. Si hi ha una línia encara més vermella que la de l'amor propi, aquesta és, sens dubte, la de l'amor dels teus.

Creuo la carretera per buscar el passeig marítim, i més enllà, la sorra. Camino amb les mans sobre els malucs, com si hagués acabat de fer un esforç considerable. Al costat observo una nena que plora, enrabiada, entre els seus pares, que discuteixen sobre la manera d'abordar aquest petit drama. Uns metres més enllà, una parella jove es refreguen, un damunt de l'altre, fent postures impossibles sota una tovallola. Ric cap endins, per la sensació d'estar contemplant les diferents situacions com si d'estacions d'una mena de gimcana de la vida es tractessin. Immediatament, però, la ocurrència es torna en contra meua i m'interpel·la, quan em pregunto quina etapa represento jo.

Penso en seure una estona a la vora de l'aigua, però temo que això em porti inevitablement a tornar a alliberar els meus pensaments, recurrents i improductius, que fins ara no m'han donat cap sortida. Així que faig mitja volta i em dispo a tornar cap a casa, convençut d'una cosa, i trist i dubtós de moltes altres. Arrenco el trot i passo per davant del *Palomares* per segona vegada el mateix dia, amb la diferència que ja no miro el rellotge per comparar res; el recorregut aquesta vegada és ben diferent.